

[Jørgen Jørgensen.]

Tydighed, hvordan Politiets Stilling i Samfundet interesserer Befolkningen. Diskussionen om det politiske Politis Forhold har sat Lidenskaberne stærkt i Bevægelse. At Politiet interesserer Befolkningen i et demokratisk Samfund, er ikke saa mærkeligt. I et demokratisk Samfund er Politiets Stilling meget ansvarsfuld og krævende. Politiet skal sikre Ordenens Opretholdelse, saa at enhver Borger kan føle sig tryk og sikker; det er Forudsætningen for Friheden i et Land. Naar vi tænker tilbage paa den Septemberdag i 1944, da Politiet ved Vold blev taget fra os, vil vi huske, hvordan vi alle havde en Følelse af, at Grunden skred under os; det var et af de vigtigste Fundamenter under Samfundsbygningen, der blev taget bort. Den Dag stod det i hvert Fald alle klart, hvor betydningsfuldt det er for et Samfund, at Ordenens Opretholdelse er sikret.

Vi forlanger, at Politiet skal være orienteret om Bevægelser, der foregaar i Samfundslivet, saa at Uroligheder og planlagte Angreb imod Samfundslivets lovlige Funktioner kan afværges i Tide. Derfor er Underretningstjenesten for Politiet nødvendig, naar det skal løse sin Opgave. Og skal man nu bedømme Politiets Arbejde i Aarene op imod Krigen, under Besættelsen og i den urolige Tid efter Besættelsen, maa man ikke glemme de ganske usædvanlige Forhold, Politiet havde at arbejde under. Nu bagefter, da Forholdene er kommet lidt paa Afstand, er man tilbøjelig til at glemme den faktiske Tilstand, der forelaa, dengang mange af de Ting blev foretaget, som nu kritiseres. Men der var jo virkelig i 30erne en Risiko for, at der vilde blive løbet Storm imod det demokratiske Samfund, og med det Rygstød, som Urostifterne her i Landet havde i Bevægelser udefra, var det en nødvendig Politiopgave at følge Bevægelserne og holde os underrettet om, hvad der var i Gære, for at man i Tide kunde træffe nødvendige Forholdsregler derimod.

Jeg fremfører disse Synspunkter, fordi det er min Opfattelse, at skal Politiets Handlemaade i de Aar bedømmes retfærdigt, maa man tage i Betragtning de Vilkaar, Politiet havde at arbejde under. Nu bagefter, da vi er tilbøjelige til at mene, at Faren er ovre, eller i hvert Fald ikke saa stor, som den har været — skønt jeg advare dog imod, at man luller sig i Ro med, at vi nu er vendt tilbage til de helt gamle, normale, fredelige Tilstande —, nu bagefter, hvor den værste Spænding er ovre, skal vi alligevel passe paa, at vi ikke glemmer,

hvordan Forholdene var, dengang de Foranstaltninger blev truffet, som man nu fra mange Sider kritiserer.

Jeg mener derfor, at det, der kunde komme ud af denne Debat, maatte være, at vi i et Udvalg fik de fyldige Oplysninger, som Justitsministeren har bebudet. Naturligvis kan det her meget vel vise sig, at Politiet kan have begaaet Fejl i Enkelttilfælde, hvad formentlig ingen vil bestride, men i det store og hele vil jeg dog advare imod, at man generaliserer ud fra en enkelt Begivenhed og lægger et Ansvar paa det samlede Politis, som der ikke er noget Grundlag for. Jeg mener, at vi her i Landet maa stille os paa den Maade, at vi, naar vi har et Politis, der som sin Opgave har at sikre Ro og Orden i Landet, ogsaa skal vise, at Politiet har Befolkningen bag sig i de Handlinger, det foretager. Befolkningens Tillid til Politiet er det bedste Arbejdsgrundlag, som Ordenens Haandhævere i et Land kan faa, og Politiet her i Landet skal ogsaa vide, at vi har Tillid til, at det magter sin Opgave.

Men ved Siden deraf er det ogsaa meget afgørende, at vi fastholder det Retssynspunkt, som har været det bærende i dansk Lovgivning, og som er afgørende for hele Retsopfattelsen i Landet, at det er Politiets Opgave at sikre den enkelte Borgers Frihed, og at det er noget fundamentalt i Samfundet, at de Rettigheder, som skal sikres Borgerne i et demokratisk Samfund — Brevhemmeligheden, Sikring imod Ransagning i Hjemmet o. s. v. —, bliver respekteret og overholdt efter de Regler, som er givet i vor gældende almindelige Lovgivning, herunder Retsplejeloven, og som er i Overensstemmelse med Grundlovens Bestemmelser i saa Henseende.

Jeg har med stor Tilfredshed hørt den højtærede Justitsminister fremhæve, at Afvigelser fra de almindelige Grundsætninger om Brevhemmelighed, Telefonaflytning og Ransagning i Hjemmene o. lign. naturligvis kun kan foretages, hvor der, som ogsaa Loven forudsætter, foreligger Tilfælde af en saa ekstraordinær Karakter, at disse Afvigelser er en Nødvendighed til Sikring af Samfundets Funktioner imod Anslag, der kan føre til Ulykker for Samfundets Sikkerhed. Det er kun i saadanne Tilfælde, man afviger fra de Regler, som i øvrigt er gældende. Jeg vil gerne understrege disse Udtalelser af den højtærede Justitsminister. Det er ogsaa Synspunktet i mit Parti, at vi skal respektere disse fundamentale Grundsætninger i vor Retsordning, og at kun al-